

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11999/2025
12.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца „Sava neživotno osiguranje“ а.д.о. Београд, кога заступа пуномоћник Милица Раичевић, адвокат из ..., против тужених АА из ... и „ВЕОММ“ д.о.о. Београд, кога заступа пуномоћник Милорад Павловић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији туженог „ВЕОММ“ д.о.о. Београд изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6390/19 од 26.12.2024. године, у седници одржаној 12.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог „ВЕОММ“ д.о.о. Београд изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6390/19 од 26.12.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог „ВЕОММ“ д.о.о. Београд изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6390/19 од 26.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 15255/16 од 24.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности истакнут од стране друготуженог. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезани су тужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 146.417,00 динара са законском затезном каматом од 06.04.2011. године до исплате и износ од 120.000,00 динара са законском затезном каматом од 08.06.2011. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 30.036,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 6390/19 од 26.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог „ВЕОММ“ д.о.о. Београд и потврђена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев овог туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени „ВЕОММ“ д.о.о. Београд је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног

поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да се дозволи одлучивање о посебној ревизији.

Побијаном правоснажном пресудом, након оцене неоснованости приговора месне ненадлежности суда, применом материјалног права из члана 29. става 1. тачка 4. и става 3. Закона о обавезном осигурању у саобраћају и чланова 158. и 174. Закона о облигационим односима, одлучено је о тужбеном захтеву тужиоца за исплату по основу регреса тако што су солидарно обавезани првотужени, као штетник који је под утицајем алкохола управљао изнајмљеним осигураним моторним возилом, и друготужени, као власник моторног возила и осигураник, да тужиоцу као осигуравачу исплате претходно исплаћене износе обештећења трећим оштећеним лицима, са затезном каматом од дана исплате ових износа.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да у конкретном случају нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер нема потребе за разматрањем правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем примењеног материјалног права. Такође, не постоје разлози за уједначавање судске праксе у погледу примене одредбе члана 176. став 1. Закона о облигационим односима на коју се указује у ревизији, јер тужени уз ревизију није доставио, нити се позвао на правоснажне пресуде или одлуке Врховног суда из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој чињенично-правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима за регрес осигуравача од осигураника и штетника зависи од утврђених релевантних чињеница у сваком конкретном случају. Поред наведеног, ревизија је изјављена из разлога битне повреде одредаба парничног поступка, што није разлог да се дозволи одлучивање о посебној ревизији јер је примена овог института предвиђена искључиво за питања материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате (регреса) поднета је 24.01.2014. године. Вредност предмета спора је 266.417,00 динара и поступак је вођен по правилима парнице о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија друготуженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**